

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΟ ΜΕΡΑΡΧΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος) ἐπιστροφή καὶ ἡ εἰσόδος τοῦ Μωύσσον στὸ θάλαμο, ἔγινε δεκτὴ μὲ γέλα καὶ ἑπανωνύματα. Μονάχα δὲ Τασσούδης δὲν μιλοῦν.

—Βρέ δέλορφε! «Ἄθεσσαλόμα, τοῦ εἴτε δὲ Ματαυημένος, ήταν ἀνάγκη, τέτοια μέρα σήμερα, καὶ προ-ποιοῦ, να τὰς νά πάς βούτης μέσα στὴ λάσπη! Γιατρός σοῦ τὸ διέτευκε ἢ στ' οὐρανοῦ σου τύδες;

—Παρασκήνη στάσου, τοῦ εἴτε ένας ἄλλος στρατιώτης, καὶ μᾶς λέγουσε τὸ πάτωμα! Μωρέ τί τὸν φύλαντι ἕδω καὶ δέν τὸν βάζουν στὸ «κομάτι»;

—Καὶ τώρα τὶ θύ γίνων; ἀναρωτήθηκε γεμάτος ἀπελποσία δὲν στυντος δὲς Μωύσσον.

—Τώρα, τοῦ εἴτε δὲ Τασσούδης, θὰ μοῦ δώσης τίς πέντε μον δραχμές καὶ ἄλλες πέντε γιὰ νὰ σὲ ἔκανα διορθώσω, καὶ θὰ πᾶς στὴν εἰρήνη τὸ Θεον!... «Εμπρόδης!... Φέρε τὰ πέντε φράγκα!...

—Τὰ πέντε φράγκα! ξεσώνισε δὲ Ἐθεραίος. Ποάλ πέντε φράγκα; Δέν σοῦ τάδεσσο;

—Κώδια τὰ, είτα, γιὰ νὰ μή σθε...ξεσκονίων! φούρειος δὲ Τασσούδης. Καὶ δώσε μου καὶ ἄλλα πέντε, ἂν θέλεις, γιὰ νὰ σὲ διορθώσω καὶ νὰ πᾶς στὸ σταθμό.

—Μά θὰ προφέτας; Τὸ τραίνο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα φτάνει στὶς 9!... Πρέπει νὰ φύγω μέσως....

—Βρέ δέλορφε, τοῦ εἴτε δὲ Ματαυημένος. Γιατί στενωχωδέσσος; «Υπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος νὰ πᾶς μέσως στὸ σταθμό. Νά πάρης ἀείσια ἀπὸ τὸ Μέραρχο. Ὁ Μέραρχος εἶνε ἄνθιθωτος καλός, θερμόπος ποι ἀγάπαιει τὸν μπαράτο του...» Αὕτα ἀκούστης πάσι καὶ σὺ πᾶς γιὰ τὸν πατέρα σου, ποῦ σὲ περιμένει, μὲ τέτοιο κρυψοῦ, στὸ σταθμό, ἀμέσως θὰ σὲ δώσῃ τὴν ἀδεια καὶ θὰ σοῦ πῆ καὶ ψηφάδιος μαλίστα...

—Καὶ ποῦ είναι δὲ Μέραρχος;

—«Ε, ποῦ θὰ είνε!» Η στὸ γραφεῖο θάνατος ἡ σὲ κανένα θάλαμο, ἡ στὸ κών. Τάσσος τὸ μπακαλιάκι, ἄδη ἀπὸ ἄπ' τὸ στρατόνα, θὰ κάθεται καὶ θύ πινη, βέβαια, τὸ τοιτουράκι του! Δέν πάμε νὰ τὸν βροῦμε;

—Καὶ ωρτες!... Πάμε...

* * *

Ἐδῶ είναι ἀνάγκη κώνους, ἔξηγήσεως. Στοὺς διατόρους λόγους καὶ τὰ τάγματα, οἱ πάλαιοι στρατιώτες, γιὰ νὰ πενοῦν τὴν ὥρα τους, κάναντε φάρσες στὰ νέα κωνώπια, στοὺς νεοσύλλεκτους.... Πολλὲς φρέδες μάλιστα οἱ πληρωτοὶ δέν παθώνταν μόνον ἀφάσκεψη γιὰ νὰ γελοῦν οἱ παλαιοὶ φαντάροι, ἀλλὰ πληρώνονταν καὶ τὰ σπουδαία. Κατὰ τὸν ἀστέιον αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, οὗτε κανονιώματα λόγων οὗτε καὶ τυμώρων ἐπιβάλλονται, ἐφόσον δέν πιπεράνονται, ἐφόσον δέν πιπεράνονται δηλοῦται;

Ἐτοι καὶ στὸ δεύτερο τὸ λόγο. Κανένας Μέραρχος δέν ὑπήρχε βέβαια ἐκεῖ στὸ μπακαλιάκι. «Ο Μέραρχος ἐκεῖ ήταν φανταστικός, Κι-διαταν κανέναν κληρονότης ήταν κοντὸς λιγάκι ἡ ἔκανε τὸν περήπτανο ἢ ἡδειλε νὰ καταγγεῖλη κανένα συστρατώπη τον γιατὶ τὸν πελάξει, οἱ επαλήιοι τὸν πηγαίναντα...» στὸ Μέραρχο, δὲ δοτοῖς — δπος λέγανε — δημόρειν πάντα στὸ μπακαλιάκι, ποῦ ήτανε ἀπὸ τὸν στρατόνα, πάντα τὸ τοιτουράκι του.

—Ετοι έγνως καὶ μὲ τὸν Μωύσσον.

—Ηρθ' ἀπὸ δὲ δὲ Μέραρχος; φωτησαν τὸν μπακάλη, τὸν μπάρατο Τάσσο.

—Κι δὲ μάρτυρα Τάσσος, παλιὰ ἐκεὶ ἀντίκα τοῦ στρατόνα, μεμπινέμος καὶ αὐτὸς, απάντως;

—Τόσα μόλις ἔργει, μὲ εἴτε πᾶς ἀμέσως θὰ γυρίστη!... Δὲν κάθεστε, παιδιά!... Νά, δπος καὶ ἀν είνε βρέστασε...

—Ας καθήσουμε. Τί λέσ-κι ἐσύ, Μωύσσον;

—Καθηδάστε...

—Κανένα οὖσο. Κανένα τοιτουράκι γιὰ τὸ κρύο;

—Α, ματ! Δέν μπωδ, ποιώ-ποιω, είτε δὲ Μωύσσον, φοβούμενος νὰ ξοδένη κι! Ήνα λεφτό δέστω.

—Καμμιά ζετίσαν τότε, «Έχω μά ζετίσαν, ξέρετε, ποῦ είνε κεχρωμάρι!...»

—Οπέ κρασί, Εὐχαριστοῦ.

—Ε, τότε φέρε μια μποκάλλα μπύρα καὶ μεζέ, φάνεξ δὲ Ματαυημένος. Βλέποντας πάδες τὸ κοθώνη δέν πανόταν εβλόλα.

Ο Μωύσσον στραβωμόντονιάσε λιγάκι, ἀλλὰ τὶ νὰ κάνει; Ζε τὸ χατήροι τοῦ Μέραρχον καὶ τὶς ἀδειας ποῦ ήτανε λόγω τὴν δογήν καὶ ἡ 18 δραχμές, τοῦ ήταν μά μπο-λλάκια μπύρα!...

—Αλλά η ἀραιά-έπερνοντε καὶ ἀντι νά-ρθη δὲ Μέραρχος, θήσει καὶ... δεντερηγη μποτίλια μπύρα καὶ κατάπιν

ἀπὸ αὐτή καὶ μά τριτη, σὺν ἀπαστιστῆς τῆς ...

—Ἀξόμα ἔνα εγαλόνια, δενεγε ὁ Ματαυημένος.

—Κι δὲ μάρτυρα Τάσσος ἐφερε...

—Μά θα μοῦ δώσῃ τὴν φωτόδοσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ Μωύσσον, νά βγω, ἔτσι γεμάτος λάσπες δρπες είναι;

—Αμα σὺ πῆς γιὰ τὸν πατέρα σου, διτὶ σὲ περιμένει μάλιστα, μὲ τέτοιο κρύο, στὸ σταθμό, ὅταν γεμάτος λάσπες νάστηνε, θά μά ἀφήσει. Δὲν ξέρεις τὶς ἀνθρώπους ποὺ εἶνται;

—Κι ἄλλωι στρατιώτες μπήκαν στὸ μπακάλικο.

—Τάσσος δὲν κερνάς καὶ τὰ παιδιά;

—Μά..., θέλησε νά πη καὶ δὲς Ἐθεραίος.

—Τί μά και ξεμά εἰν' αὐτά; Κοντζά μου ἀδεια δά πάρης καὶ δὲν κερνάς τὸν συναδέλφους σου; «Ἄς ελν' καὶ δὲ μπακάλας σου μονάχα, καὶ θύ πάρης κι θέλησε λεπτά..»

Και γνωρίζουντα κατά τὸν μπάρατο Τάσσο:

—Ε, χιο Τάσσο, σάν τις δέκ καὶ σύ; Θά την δέωσην δέ μπαραχος στὴν άδεια σύ στην πόλη λεπτών;

—Άν την δώστη, λέει! Μέ τη ετέσσερα!

—Ε, τότε, φέρε μια μποκάλλα μπύρα!...

—Ο Εθεραίος, γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὰ κεάσματα, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του γιὰ νὰ πληρώσῃ. «Ο Ματαυημένος ξορχεῖς ἔνα βλέψμα πρός τὸ πορτοφόλι καὶ είδε ποὺ είχε μέσα μά κάποια μέρη, σὲ μά αὔροιλα, ένα πεντηράδορο.

—Ποτε, μπάρατο Τάσσο, γίνοις καὶ είλε στὸ σταθμό μακάρια σύ περιμένεις δά πάρης δά φάληρος...

—Ο Ονος σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, ἀπάντησε δὲ μπάρατο Τάσσος, αποθέτοντας στὸ τραπέζι τὰ φέστα, ποὺ ήσαν δύο μόνον δραχμές. Ποτέ του δὲν δρηγήθηκε δέρχιος Μέραρχος.

—Ε, τότε, φέρε μάρτυρα μποτίλια!...

—Όχι, έγω δὲν θέλω, σάν είναι στοιχαστώ πάντα φώναζε δὲ Μωύσσον.

—Τι λέσ, βρέ δέλορφε!... «Άδεια μὲ πάρης, δὲν είλε πατέρας γέλασε!... Αιπάντα μια μποκάλλα μπύρα;» Ε, τότε, ἀφοῦ δὲ φύλος μας δέν θέλει μπύρα, φέρε μας κονάκι!...

—Μά δέν έχω πειά νὰ πληρώσω...

—Ἄς τα αὐτά! τοῦ εἴτε δὲ Ματαυημένος.

—Σύδη ορχιζουμει...

—Ἄς τα, είτα... Εγώ βάζω στοιχίητα πάδες ξερις πεντηράδορες μέσα στὸ πορτοφόλι σου!...

—Ο Εθεραίος ιπτεχώρησε.

—Μά όχι ἄλλο πιά, είτε. Εμεινα πειά χωρις πεντάρα!...

—Άλλα ἡ ώρα ἐπεργοντας καὶ δέν φαντάνεται. Αντι-δηντες τὸν πελάξεις καὶ τὸν πελάξεις...

—Ποιός δέν σὰς ιδούμενα λέγεται Μωύσσον; φώτησε. Μισή δρα σένε πάντα πουχόνια δίλους τοῦς θαλάμους καὶ δὲν τὸν βρίσκει πονεύει...

—Εγώ είω, είτε δὲ Μωύσσον. Μήποτε ήσθε δέ Μέραρχος!...

—Τι Μέραρχος..., Τε τσαμπονᾶς αὐτοῦ! Φαντεται πότες τοῦς εγαλίδες καὶ δέν φαντάνεται. Αντι-δηντες τὸν πελάξεις καὶ νά πάντης θέλεις καὶ δέν φαντάνεται.

—Ποιός δέν σὰς ιδούμενα λέγεται Μωύσσον; φώτησε. Μισή δρα σένε πάντα πουχόνια δίλους τοῦς θαλάμους καὶ δὲν τὸν βρίσκει πονεύει...

—Κάτισ νά σε κεράσουμε! είτε στὸν ιπτεχώρησεν δὲ Ματαυημένος.

—Ο Μωύσσον πήρε τὸ τηλεγράφημα καὶ τ' ἀνοίξε. Ήταν δὲν τὴν Ἀθήνα, δὲν τὸν πατέρα του, καὶ τούλεγε;

—Μία μεγάλη αποστολή-χαστόδων, στὴν Καστοριά, μὲ ἀναγκάζεις νά μην έλθω στὴ θεοσαλονίκη, νά σε δώσει δάλλα, ἀλλά-νά συνεχίσω τὸ τέλος τοῦ σταθμοῦ Πλατηνή στὴν Καστοριά. Χαζί-Σακκή-Μωύσσον...

—Οπτε δὲν ξορχετε! δέ μπαρατος! είτε δὲ Εθεραίος; απομένοντας μὲ τὸ τηλεγράφημα στὸ κέρα... Αγ, λιγο πριν δὲν τερραφα, δέν θά χαλοδησα τόσους πάραδες δέλω μέσα!...

—Και τράβησε νά βγη, ξέσα δέν την πότηα.

—Ενοχει, σίδων, ξανειτε μέσα τους, καὶ μὲ χοιστονιού δέν τα πηγάδωναν...

—Και βγάντοντας ἀπὸ τὴν Λαζαρέττα, φυσήσως ει.

—Απόδ δέπλανηδροτος δέ Ματαυημένος νάνιας ποὺ ουδὲ ξερεις τηνέ ίπηται-μένος...

Κατμ—Σακκή—Μωύσσον

ΜΙΚΡΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΔΥΑ ΜΠΕΡΖΕ

ΤΟ ΠΥΡΩΜΕΝΟ ΣΙΔΕΡΟ

Ο μαγαζής τού πεταλωτή βρισκόταν σε γένι ελούσδο τού μικρού χωριού κι' ήταν σκοτεινό σάν σπηλιά. Τό σιδεράδικο αντό ήταν τό καμάρι τού Πέτρου Καρφτό, τού ξακουστού σ' δηλα τήν περιφέρεια πεταλωτή. Τό είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του, διώς κι' έκεινος την περιφέρεια πεταλωτή. Τό είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του, διώς κι' έκεινος την περιφέρεια πεταλωτή. Τό είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του, διώς κι' έκεινος την περιφέρεια πεταλωτή. Τό είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του, διώς κι' έκεινος την περιφέρεια πεταλωτή.

Ποθενάς ταύτη καλύπτεται τό τη σηληνή ζού τό πατέρα του, μόλις απολύθηκε από τό στρατό, έπιασε στήν άρχη διοικεία στό Παρισι, υπερτερέα μώρας μετρία σ' έναν έργοστάσιο αιτοκινήτων, που είχε τό γραφείο ανθρώπων αντίκον στό πεταλωτήριο τού πατέρα του. Η άποψης τού Πιέρ - Ζάκ νά πάση δουλειά σ' από τό γραφείο, αντί νά βοηθήσει τόν πατέρα του και νά τόν διαδεχθή μιά μέρα στό πατρογονικό τους, γάντεις στό γέρο αληθινή προσοτιά. Η μάρτια διώς ήταν ενήμαρτη σημένη, μιά και τό παλαιό δέν θάμενε στό Παρισι, μακρινή της. Όστοσο διό τό Πιέρ - Ζάκ δέν αποφάσισε νύ μείνη στό χωριό τού από αγάπη για τόν γέρους, ούτε και για τόν πατέρο γεννήτηρα. «Αλλά ήταν ή αιτία πού τόν κράτησε έκει : Στό σιδεράδικο βρισκόταν η Μαρίτσα.

«Η Μαρίτσα ήταν ή θετή κόρη τόν Καρφτό. Κι' ή άνθισμένη νεύριτη τών δεκαεπτά χρόνων της είχε ένα παράξενο, ένα παντοδύναμο θέλητρο, πού στάλθηκε στό Πιέρ - Ζάκ.

Ο πεταλωτής τήν είχε βρή, πρίν τόν άπο δεκατένιες χρόνια, στό κατώφλι τής πόρτας του. Τήν είχαν παρατησει έκει μερικοί Τσιγγάνοι, περιστοικοί από τό χωριό. Παλιά τής φυλής τών νομάδων, ίσως και μεταμένο σε κάπιο από τά μακρινή και μέτελεωτα ταξείδια τους, ή Μαρίτσα του δέν ήσερε πολύ μονάχα στόν δινούσιο τού ποντοφέρει μέ μια αρμονική ένοια προφορά. Συνήθησε μέ δινούσια στήν καινούργια τής ζωής έπειτα διώς άπωσθηκε μέ δηλα τή δέρμη τής καρδιάς της κι' αγάπης έκεινος πού τή μένεναν από τόν δρόμους. Γιατί ή καρδιά της ήταν γεμάτη πεταλώνα, γεμάτη στοργή και τρωματισμά, ήταν και φυτώναν κιλεστός και μαστιζός ή χαρακτήρας της. Σβέλτη στό δουλειά, δην και είχε μιά ένεργη τάση πρός τήν υπεριόδηση, με ίσχυς πολλές φορές άγριωτο, δέν φανέρωνε ποτέ τα μυτηριά τής ψυχής της. Ή καλύδρησε ένδος γειτονικού μοναστηριού τήν προστώμασαν γιά τήν πρότη τής μετάλλημ, με καλωσόν και άγρια. Κι' ή καρδιά της ήταν γεμάτη ενγωματισμούν γιά τίς καλές αιτίες άδελτες, που τής δέδασαν τήν υποστεία τής ενσπλαγχνικά και τού έλεους.

Τώρα, πού είχε μεγαλωσει, διώς τόν διώναχαν γιά τήν παράξενη ώμιορτά της. Τή παλληνάρια τού τόπου είχαν ζετερλαθή μαζί της, χωρίς διώνα και τά όπουσιν νά τήρη πλάσισαν και νά τήρη μάλισσουν. «Όλοι έχαναν τό θάρρος τους πιροστά της, έκτος δένδανα της παράξενή, πλέοντάς την πάση πάνω στό άνων. Τό Πιέρ - Ζάκ, πού τήρη θεωρούσε σάν μερικότερο της, έκτος δένδανα και τά τόν ιδονούλωνταν.

Θά γίνης δική μου, Μαρίτσα, τής είλε μιά μέρα. Θά παντρευτούμε και τών σε μαζί ποντοφέρεις, έπειτα σε μαζί ποντοφέρεις... Θά πάμε νά κάνουμε τήν τινή μας στό Παρισι...

Έκεινη κοινήσει τό κεφάλι και δείχνοντας τόν Καρφτό, τού άποκρι-

θιά, διώς λέει και ή παρουσία μας, «Έχω άκουμα 100 δραχμές γιά τά τηλεγραφήσω και θά βγων από τόν διοίκηση πάλι τούς χριστιανούς διά τό ξεδόμα μου...»

Και έπιασε και τηλεγράφησε στήν Καστοριά :

«Χαρμ—Σακκή—Μωύσσον
“Εμπορον Μανιφατούρας Καστοριάν

‘Ανάγκη αύξησετε κατά είκοσι τούς έκαπταν τάς τιμάς χα-
σεδώσθων ‘Αθεοσαλώμα

Και έτοι βέβαια και έγινε. Τό κακό μονάχα είνε δηλα τά λεπτά πού πήρε διά μαρτυρία Τάσσος έκεινο τό πρώτον τά πληρωμασει διατάλια και τρύπιτα μονάχα ο Καστοριανός στήν πατέρα του, δηγοράσσοντας τόν πετριφαντέμενος κα-
σέδες...’

(Τέλος)

θηκε μέ απλότητα :

—Δέν θέλω νά τόνς έγκαταλείψω, γιατί θά μέ χρειαστούν μιά μέρα. Ή μέρες περνούσαν. Μέ τήν έπιδοσης τής κακής συγαναποφθής, ή Πιέρ - Ζάκ γινόταν σπάταλος και δύστροπος. Πολύ συχνά τουκωνόταν με τούς διοίκησ του. «Ενα πρώτο κοπέλα, ζωτικής, σιγήτησης, πεταστήμες, στή διπλανή κάμαιρη : Ο Πιέρ - Ζάκ συναλόθηκε τή μητέρα του, πού δέν τοδήλωε πειά λεπτά. Ή Αξεπτά ακύρωτης χρόνος ήταν ένας κρότος ήταν ένας καταπίπτοντας τόν γονατάς. Ή Μαρίτσα δέν μπόρεσε να κρατηθῆ περισσότερο. Κατάλαβε κι' έπρεπε μέσα. Είδε τή γραμμή Καρφτό τήν τρέμη σύγκρουση μέ κάποιο πάνω σε κάπιο έπιπλο και κυανάτωντας τό κεφάλι της μέ τά διό της χειριά, νά σιγκαλάι.

Τή πλήν μέσα ή γόρη Καρφτό κρεβατιώθηκε και μέσα σε μά βδομάδα πέθανε από μηνιγγίτη.

‘Ο πόνος τής Μαρίτσας ήταν βαθύς και βυσός. Διπλασίασε από τό τη σποργή της για τόν πατέρα, απόφευγε διώρια τόν Πιέρ - Ζάκ.

“Υστερ” από λίγο, ένας ζένος άνθρωπος, ένας Παριζιάνος, άρχοις νά πηγανούσε στό σιδεράδικο. Μπορούσε, διώς βεβαίως, νά το περιγράψει τά κρηματά στής καλύτερες δονιεύες, με σίγνυσα και μεγάλη πέραση. Ο μάρτυρας Καρφτό τόν άπογει, καθώς μίλοδε, μέ προσοή, και στό τέλος τό εμπιστεύτηκε μερικά χρήματα. “Υστερ” από τό πρώτο ακούσια πέραση, τοδήλωσε περισσότερα, αντί τή φορά διώρια τά λεπτά γανήκανε. Τότε τό ζανάδωσης τόν γένους, μαζεύμενες με τόν ίδρωτα, κάθηκαν σ' αυτό τό παχνίδι. Τότε δέν ξανάειδαν τόν ξένο. ‘Ο Πιέρ - Ζάκ έλεγε πάση δέν δέν τον γνωρίζεις. Τούς ήχαν διώρια ίδια τό τραπέζι, στό κατενεύον τόν χωριού.

Αύτη ή καταποθήκη ήταν τό τελειωτικό καύστημα γιά τόν πεταλωτή. — Γένιστα τά αμάτα του ! Έλεγαν οι χωριτές.

Και γήραγκα τόν γυναίκα του πηγανε μέ αύτον στό νεκροταπείο, κοντά στή συγκρέμενή τή γυναίκα του.

Τό ίδιο βράδυ τής κηδείας, ο Πιέρ - Ζάκ μπήκε μέσα στό σιδεράδικο. Ολομάνχη ή Μαρίτσα, έβλαψε τή μαϊνη δράματα της. Από τό τερπάτημα κι' από τή φωνή του φωνάζοντας μενισμένας.

—Οι διώ μας τώρα, Μαρίτσα ; τής φόναζε μπαίνοντας. Αύτη τή φορά μόνιμος μένεις, μαζί με διώ τ' άλλα. Θά γίνης γυναίκα μου, έχω τήν πόλη για τήν πατέρα μας...

—Θά περάσω ένα πέταλο και στή κοπανιό πάνω στόν πατέρα μας, μέ την πόρνη του φωνάζοντας μενισμένης...

—Θά περάσω ένα πέταλο και στή κοπανιό πάνω στόν πατέρα μας, μέ την πόρνη γιατί της έπεισε...

—Ορθιά, άλληγρη, μέ τό πρόσωπο και τά μαλλιά κατακόκκινα από τήν αντανάκλαση τής ποντιάς, ένων έκανε ούτε μια κίνηση τού νέου. Τόν είδε τήν δουνάεινη πάνω στό άνων. Λέν πώς φέρνει γονδι. Τότε τό κρεμάσουμε πάνω από τό κρεβάτι μας.

—Ορθιά, άλληγρη, μέ τό πρόσωπο και τά μαλλιά κατακόκκινα από τήν αντανάκλαση τής ποντιάς, ένων έκανε ούτε μια κίνηση τού νέου. Τόν είδε τήν δουνάεινη πάνω στό άνων. Τό παγάκης έκανε γηράστηκε τήν πάνω στό άνων.

—Ποτέ ... Δέν τάνηκες στής γέρους διώς έπρεπε... Σκότωσες τή μάνα σου και τήν πατέρα σου. Είσαι καταραμένος... Δέν θέλω νά σέ ζέρω ...

Τό πετσιά, ή λίσσα, τοδήλωσαν δύναμι κι' ανασηκωθήκε δρομί. χωρίς νέ απαντήση. Κενός πλησιάσει στό φροντέλο και τή ανάψει, λέγοντας :

—Θά περάσω ένα πέταλο και στή κοπανιό πάνω στόν πατέρα μας, μέ την πόρνη του φωνάζοντας μενισμένης...

—Τό πετσιά, ή λίσσα, τοδήλωσαν δύναμι κι' από τήν πόρνη του φωνάζοντας μενισμένης...

—Μέ μια γοργή πάνηση, ή κοπέλλα πήρε τής μακριές του πατιμίδες, που μετατριψούνται στό σιδεράδες γιά τήν πάνων τά σιδέρων. Γράπτοσε κείνο τό πέταλο, πού σιγόσηρη πάνω στό άμων, τό σήκωση ψηλά και μέ σύγχρονο χέρι, τό στήριξε πάνω στό πέταλο τόν πατροκτόνος, πού οδηγήσατε από τόν πόνο και κινάστηκε χάμω στό χώμα, σημαδεύμενος γιά πάντα μέ τό στήμα τής άτμας.

Τότε, χωρίς νά κινάση πάνω της ή Μαρίτσα, έψυγε τρέχοντας.

Κανείς δέν τήν ξαναείδε στό χωρό. Κάποιος, ώστοσο, λένε πός από κείνη τήν τινή της έπιδοση, έπειτα γάρ ξανάειδε τήν Καρφτό, έπειτα γάρ ξανάειδε τήν Θεία Δικαιοσύνη :

